

НЕВИДИМИЯТЪ ОСТРОВЪ

да домъкне и спусне скамейката бѣше по мъчно, тъй като билъ трѣбваше да действа въ тъмнината, но най-после и тази маневра бѣ изпълнена. Тримата приятели благополучно излѣзоха отъ ямата.

Но кръчмаря не закъснѣ да получи за подлостта си напълно заслужено наказание.

Придържайки се край стената, тримата приятели стигнаха по коридора до вратата на залата, дето стана боя съ „Разбойниците“. Неочаквано въ коридора се показа свѣтлина. Това бѣше Бобъ съ фенера. Кръчмарятъ се готвѣше да изпълни заповѣдта на Надодъ: да хвърли въ тайната яма всичкитъ трийсетъ трупа и закрие отвора плътно, та на следущото утро следователно нищо да не намѣри. Тримата приятели инстинктивно сескриха до вратата. Тѣ се разбираха безъ да сж се уговорили предварително.

Бобъ вървѣше като се олюляваше. Очевидно, вече бѣше успѣлъ да навакса загубеното време и обърне нѣколко чаши ракия. Той вървѣше и бѣбрѣше презъ жби:

— Дяволъ да го вземе този Сборгъ съ неговитъ глупави измислици. . . Нима той мисли, че е лесно самъ да извлечашъ. . .

Той не се доизказа.

Нѣкаква ржка му изтрѣгна фенера. Той се спрѣ като вкамененъ и широко изблеши очи. Изумлението му бѣше толкова голѣмо, че той дори не можа да извика. Предъ него, лице срещу лице, стояха сжщитъ тѣзи хора, които той считаше за мъртви и лежащи въ дъното на ямата.

— Що е това, мистъръ Бобъ? — каза Хуторъ. — Вие не познавате ли старитъ си приятели?

И, напълно доволенъ отъ стротата си, Хуторъ хвана негодника за пояса, полюля го нѣколко секунди върху отворсието на ямата и го хвърли.

Съ глухъ шумъ полетѣ мистъръ Терпенсъ на долу, като зарева като бикъ въ скотобойна.

— Правосъдието си каза думата! — възкликна Грундвигъ. — Сега ние трѣбва по възможностъ по скоро да стигнемъ въ дома на херцогъ Ексмутъ, ако искаме да стигнеме тамъ на време.

IV.

Завръщане на лордъ Колингвудъ въ Англия. — Младиятъ секретаръ. — Викове въ нощта. — Върниятъ слуга шотландецъ. — Таинствено предпазване.

Лордъ Колингвудъ се върна въ Англия по покана на тогавашния пръвъ министъръ Вилямъ Питъ, който презъ това време се мъчеше да прокара въ горната камара своя знаменитъ „Индийски законопроектъ“ и за тази целъ събираше всички благоприятни гласове. Адмирала смѣташе да не стои дълго въ Лондонъ — най-много месецъ, макаръ че адмиралтейството му даде по-продължителна отпуска.

Колингвудъ се чувстваше на сушъ зле. На него му се струваше, че се намира въ безопасностъ само тогава, когато е въ морето, срѣдъ своята ескадра. Той предвиждаше, че рано или късно ще настѣпи день, когато синоветъ на стария херцогъ Норландъ ще подирятъ отъ него отчетъ за кървавото дѣло. Поради това той разпродаде всички недвижими имения на Ексмутскитъ херцоизи, съ изключение на неотчуждаемия майоратъ, свързанъ съ титлата, обърна въ пари акциитъ на Индийската компания които се указаха десетъ милиона и изтегли отъ лондонската кралска банка дваисетъ и петъ милиона капиталъ, вложенъ тукъ отъ прадѣлото на адмирала при самото основаване на банката. Всички тѣзи суми адмиралъ Колингвудъ пре-

веде въ Америка, като разчиташе да избѣга тамъ при най-малката тревога.

На него му се искаше по-скоро да получи отъ Пегамъ тѣзи два документа, които нотариуса го застави да подпише. За тази целъ той задържа у себе си само хиляда фунта стерлинги, или два и половина милиона франка, които се задължи да плати на „Разбойниците“ щомъ заеме мѣсто въ камарата на лордоветъ. Този день настѣпи и лорда го бѣха вече предупредили, че при него ще се яви Надодъ, повѣренника на чичерския нотариусъ Пегамъ, за да получи паритъ, при което компрометиращитъ го документи ще бждатъ върнати на адмирала. Колингвудъ се надяваше да въздѣхне, най-после свободно, тъй като до сега той се опасяваше, че безчестниятъ Пегамъ ще задържи документитъ у себе си и при нужда жестоко ще го експлоатира.

Негодникътъ братоубийца вече носѣше тежко наказание: почти всѣка нощъ него го посѣщаваха грозни видения. Ту му се представяше, че вратата на неговата спалня се разтваря и предъ него дефилиратъ нещастнитъ му жертви, издавайки жални стонове; после започваха да танцуватъ около него, после го взимаха за ржце и го понасяха надъ грозно бучащия океанъ къмъ Лофотенскитъ острови — онова мѣсто, дето почина Елеонора съ мъжа и децата си. . . Ту му се присъняваше, че е попадналъ въ ржцетъ на синоветъ на Норландския херцогъ, които го заператъ въ едно отъ подземията на Розолфския замъкъ и го подлагатъ на най-грознитъ срѣдновѣковни изпитания. . . Следъ всѣки такъвъ кошмаръ, нещастника го избиваше хладенъ потъ, жбитъ му се разтракваша и не се помнѣше отъ ужасъ.

Всѣки пжтъ той ужасенъ посрѣщаше приближаването на нощта и често съвсемъ не си лѣгаше дори да спи; разхождаше се назадъ и напредъ по кувертата на кораба си, като се надѣваше, че физическото измжчване ще му помогне да намѣри душевенъ покой. За тази целъ, въ Лондонъ той се разхождаше по цѣли нощи по улицитъ и си лѣгаше на разсъмване.

Никакви срѣдства не помагаша. Щомъ като Колингвудъ затворѣше очи, веднага започваха да му се виждатъ все тѣзи ужасни сцени.

Той не можеше никакъ да понася самотата. Веднажъ — това бѣ въ Ньюфаундленъ — му хрумна мисълта, че ако при него се намира постоянно нѣкой човѣкъ, ще му бжде по-леко. Да се възползува за тази целъ отъ нѣкого изъ капитанитъ си адмиралътъ не считаше удобно, тъй като той не искаше този адютантъ да чува отчаянитъ му викове нощемъ. Какъ да стане въ такъвъ случай? Дълго мисли лордъ Колингвудъ и, най-сетне, се реши да си вземе частенъ секретаръ.

Една прекрасна утринъ, въ канадскитъ вестници се появи следното съобщение:

„Херцогъ Ексмутъ Колингвудъ, командиръ на английска ескадра въ Атлантически океанъ, търси за свой частенъ секретаръ младъ човѣкъ, отъ благородно произхождение и добро възпитание, свободно говорещъ френски и английски. Националностъ безразлична“.

Следъ нѣколко дена въ Монреалъ се яви младъ човѣкъ на трийсетъ години, високъ, строенъ и доста представителенъ. Той се представи на Колингвуда като маркизъ Фредерикъ де Тревелъ и поясни, че неговото семейство отдавна се заселило въ Канада и че баща му служилъ подъ началството на знаменития Манкалмъ, защитника на Канада. Колингвудъ бѣше съвѣренъ човѣкъ и леко податливъ на първото впечатление. Външността на младия човѣкъ му се понрави. Чернитъ като смола очи и такава сжщо брада подчертаваха тънки-

тъ и звучни черти на младия маркизъ; очитъ по страна случайностъ, бѣха ясно сини. Всички документи на младия човѣкъ бѣха въ порядѣкъ на тѣхъ бѣ означена визата на канадския генералъ-губернаторъ, лордъ Колсона. Колингвудъ вече нищо не пита и веднага се услови съ маркиза, като не скриваше голѣмото си удоволствие. Лекомислениятъ! Той не забеляза съ какъвъ погледъ го измѣри крадешкомъ младия секретаръ, какъ при това добритъ небесно сини очи измѣнаха своя изразъ, като свѣтнаха съ дивъ огънь неумолима омраза.

Адмиралскитъ апартаменти на английския кораби сж доста широки: въ тѣхъ свободно могатъ да се помѣстятъ до петнадесетъ души. Адмиралъ Колингвудъ отдѣли за своя секретаръ много хубава спалня, граниеща отъ една страна съ малка гостна, а отъ друга — съ работния кабинетъ. Това помѣщение се отдѣляше отъ собственитъ помещения на адмирала само съ малка приемна. Заедно съ това Колингвудъ му каза, че тѣ ще обѣдватъ наедно и прислугата ще се отнася къмъ него, маркиза, точно така, както къмъ хазаина на дома, че, съ една дума, маркизътъ ще живѣе у адмирала при права, добре известни.

Първата нощъ младиятъ човѣкъ бѣ разбуденъ отъ викове и стонове, долитащи отъ стаята на адмирала, който, впрочемъ, още вечерта предупреди секретаря си, че той, адмиралътъ, страда отъ нервна болестъ и спи нощемъ много неспокойно. За обяснение на тази болестъ, адмиралътъ съчини цѣла история за това, какъ той билъ безсиленъ очевидецъ на гибелта въ морскитъ вълни на своя братъ и жена съ петъ деца.

— Отъ тогава азъ се вълнувамъ и викамъ почти цѣла нощъ, прибави Колингвудъ. Ако пакъ нѣкога чуега моя викъ, моля ви, разбудете ме. Съ това ще ми укажете голѣма услуга, тъй като ще ме избавите отъ жестоки страдания, вредно влияещи на моето здраве.

Тѣзи думи адмирала произнесе съ тонъ въ дълбока мъжа, но тѣ не извикаха у Фредерика Треверъ ни най-малко съчувствие, а само възбудиха у него, на гледъ, силно любопитство.

Като чу стоноветъ, младиятъ човѣкъ бързо облече халата си и прибѣга при адмирала.

Нещастника се мѣташе въ постелята си въ най-страшенъ нервенъ припадѣкъ. Той не спѣше а се подхвърляше на най-жестока халюцинация. По устнитъ му имаше пѣна. Той махаше съ ржцъ, като че гонѣше отъ себе си грознитъ призрѣци.

Зла усмивка прибѣга по устнитъ на Фредерикъ де Треверъ, като видѣ адмирала въ това положение. Очитъ му свѣтѣха въ дива радостъ. Въмѣсто да даде помощъ на нещастния, той се спрѣ на вратата и, сякашъ, се наслаждаваше отъ зрелището на неговитъ ужасни мъчения.

Припадѣкъ продължи около часъ; най-после адмирала затихна и потъна въ дълбокъ сънъ, извиканъ отъ пълното отпадане на силитъ.

Фредерикъ де Треверъ тихо излѣзе отъ стаята, шепнейки си:

— Часътъ на възмездие ударя. Наказанието вече започва.

На другия день Колингвудъ го попита:

— Нищо ли не чухте презъ нощта?

— Нищо, — отговори Фредерикъ де Тревелъ твърдо издържайки страховито въпросителния погледъ на адмирала.

Следущитъ нощи бѣха точно такива, като описаната отъ насъ. Щомъ се започнѣше припадѣкъ на адмирала, Фредерикъ де Треверъ на прѣстолъ влизаше въ стаята му като тигъръ, дебнѣщъ жертвата си, и съ злорадна усмивка наблюдаваша

(Следва)

ЕМИЛИО САЛГАРИ

ДЪЩЕРЯТА на черния пиратъ

— Дано да се лѣжа.

Праздненството бѣше приготвено въ палата на губернатора, голѣмата зала бѣше великолепно осветлена и гъмжеше отъ граждани, офицери и дори и млади момичета.

— Да оставимъ младитъ да се забавляватъ, каза Кармо, а ние да си отваряме очитъ.

Балътъ обѣщаваше да бжде блѣскавъ. Постоянно пристигаха поканени. Кметътъ и комендантътъ на гарнизона бѣха любезни къмъ всички, но особено къмъ Пиеръ Пикардиецътъ. Тѣ благоволиха да се ржкуватъ и съ Кармо и Ванъ Щилеръ и имъ посочиха бутилки пълни съ вино.

Въ полунощъ праздника бѣше въ разгара си и Кармо започна да се успокоява, когато изведнажъ чу въ единъ жгълъ на залата нѣкакъвъ викъ, после видѣ че двама души насила си пробивахъ пжтъ между танцувачитъ и излизатъ.

Кармо веднага стана.

— Ела, Ванъ Щилеръ!.. повика той.

— Какво ти стане, другарю?

— Ела, ти казвамъ.

Ванъ Щилеръ, поразенъ отъ вълнението и тона на другаря си, стана като мърморѣше:

— Жалко е да се остави това порто.

Кармо бързо обиколи залата, търсейки съ погледъ Пиеръ Пикардиецътъ. Като го видѣ да бѣбри спокойно съ кмета, той реши да се опита да стигне двамата души, които бѣха надали вика.

Но тѣлпата въ залата бѣше толкова гжста, че не му позволи да мине бързо.

— Ама какво ти е? го попита Ванъ Щилеръ, който най-после го настигна, залитайки.

Вмѣсто да отговори, пиратътъ го завлѣче до единъ прозорецъ и спусна пердето задъ тѣхъ.

— Не чу ли този викъ? го попита той.

— Да.

— Не ти ли напомни нѣщо?

— Абсолютно нищо, пѣкъ и това порто, което изпихъ. . .

— Но азъ не може да съмъ се излѣгалъ.

Обясни се по-добре, другарю.

— Бихъ се заклелъ, че чухъ вика на капитанъ Валера.

— Грѣмъ и мѣлния! . . . извика пиратътъ, като поблѣднѣ, капитанътъ тукъ? . . . Тогава ние сме открити! . . .

— Да го потърсимъ и да не го оставяме да избѣга.

Двамата приятели вдигнаха пердето и започнаха да се въртятъ между танцувачитъ, после слѣзоха въ долния етажъ.

Когато минаваха презъ една врата, тя се отвори и командантътъ на гарнизона се появи, съ мрачно лице. Той впери въ тѣхъ погледъ, остъръ като върха на мечъ.

— Изглежда, че се отегчавате, каза испанецътъ, като се преструваше, че се усмихва. Още не сме ви видѣли да танцувате.

— Много сме стари, команданте, стговори Кармо.

— Кажете да ви дадатъ вино и ядене въ голѣмата зала и забавлявайте се, колкото можете по-добре.

— Благодаримъ, команданте, отговори пиратитъ и се качиха по стѣпалата, които водѣха въ първия етажъ.

— Забеляза ли погледа му? попита Кармо, когато седнаха на масата.

— Да, отговори Ванъ Щилеръ. Той изглеждаше ядосанъ и смутенъ.

— Да предупредимъ Пиеръ, азъ не съмъ спокоенъ.

Тѣ ставаха, когато страшенъ шумъ настъпи изведнѣжъ въ залата и се отекна изъ цѣлата къща.

Танцувачкитъ оставиха кавалеритъ си и излязоха въ безредие къмъ стѣпалата; следъ тѣхъ чаха граждани, офицери и музиканти, а отъ всички страни се чуваше викъ:

— Предателство! . . . Предателство! . . .

Моряцитъ отъ кораба, изненадани отъ то неочаквано бѣгане, стояха смаяни и се питаша какво се е случило.

— Другари! . . . извика Кармо, като извади меча си. На оржжие! . . .

Въ сжщия мигъ откъмъ залива се чуваха колко топовни гърмежи, последвани отъ пушечни изстрели.

Пиратитъ се съвзеха отъ смайването си, браха че сж предадени и се спуснаха къмъ стѣпалата, за да се присъединятъ къмъ другаритъ си въ долнитъ зали. Въ това време Пиеръ се появи мечъ въ ржца.

— Много е късно! . . . извика той съ пѣненъ гласъ. Войскитъ ни блокираха.

— Нали ви казахъ, господинъ Пиеръ, че имамъ лоши предчувствия, каза Кармо. Той нададе тъженъ викъ.

— Кой той? попита пиратътъ.

— Капитанъ Валера.

— Пакъ ли този разбойникъ?

И той е приготвилъ клопката, сигуренъ съмъ въ това.

— Проклатие! . . . извика Пиеръ.

— Да се опитаме да излѣземъ, посъветва Ванъ Щилеръ.

— Тѣ сж поставили четири орждия предъ портата, има и две роти войници. Само безполезно ще ни избиятъ.